

Önmagunk

Önmagadtól elidegenedni
a vártnál könnyebb lehet,
felesleges használni
kudarccokat, traumákat,
tudatmódosító szereket.
Elég egy röntgenképet megnézni
tested bármelyik részletéről
vagy a birtokodnak vélt egészről.
Ne kételkedj, bizonyosodj meg.
Elég.

Fontos

A történetben vajon melyik a fontosabb:
az esőnek, napsütésnek kiszolgáltatott,
funkcióját vesztett, eldobott cukorkáspapírka,
a belőle kibontott cukorka,
a kéz, amely a cukrot a papírból kibontja?

Bálványok

A világvége hangulat szétoszlatthatatlan,
ha bálványaink velünk öregszenek.
Véget ér öröklétben lubickolásunk,
leszünk patak medrébe ágyazott,
halhasú, hallgatag kövek.

Maradók

Hozzájuk, akik elmentek, megérkezett a holnap.
A felénk tartó elsüllyedt, jéghegynek ütközött.
Maradtunk, akik inni lehajolnak
kút befagyott csapjához, és felegyenesedve
más nem marad, mint sorsot húzni
halálnemek között.

A kutató

A lelkes kutatót figyeld.
Mögöttes tartalmakra les.
Kódolt üzeneteket keres,
easter eggeket.
Rájuk találva lép is tovább,
elrejtett nyomok, jelek után,
a nyilvánvalóra, a valóságra
ügyet sem vetve.

Sommás

Csak az örök vesztesek szoronganak
saját és mások bűnei miatt,
korunkban (korodban, koromban),
ahol a bűnöknél korábbi a feloldozás.
Nincs bűnhődés. Nincs büntudat.
A bűnösök túlélnek,
meghal mindenki más.

Jótekonny képzelet

Nem az árulást a legnehezebb megbocsátanom.
A nemtörődöm igyekezetet,
a bűnök legnagyobbikának bagatellizálását,
mintha véletlenül fellöktél volna
egy kávéscsészét, és a gyorsan terjedő
formátlan folt nem szennyezné be
mindegyik leélt napunk,
vársz nyugodtan, akadt már több ilyen alkalom,
felkaptam az abroszt, mostam, amíg
el nem tűnt a folt.
Nem történt semmi, kávé nem töltött senki
ennél az asztalnál, folt nem sötétlett az abroszon,
nem ült itt együtt áruló és elárult,
nem léteztünk egy időben, egy helyen.
Könnyebb, ha így képelem.

Semmi

Álmok végére várni ébren,
táncost utánozni sötétben,
semmiségekkel telt az életem.
Megtorpantott néha, hogy talán
a várva várt idő érkezett el,
nem tükör által homályosan láthatok
ezentúl, hanem műtőfényesen.
Honnan hová vezettek el utak,
miért választottam így vagy úgy,
mikor tűnt el belőlem az a vibráló félelem,
amitől akkor ott szenvedtem, mégis
elevenebbnek bizonyult, mint ez itt,
a minden és mindenki iránt érdektelen.

Nem a dolgok változnak

Nem változnak a dolgok,
csak a nevük, ezért némi
alkotói gőg kijár a névadóknak.
Ugyanaz ismétlődik újra meg újra.
Ugyanúgy teríti szét a habzó ár a szemetet,
gyászosan beletörődő partokon,
a szivárgás biztos gátakon csúfondárosan áthatolva.